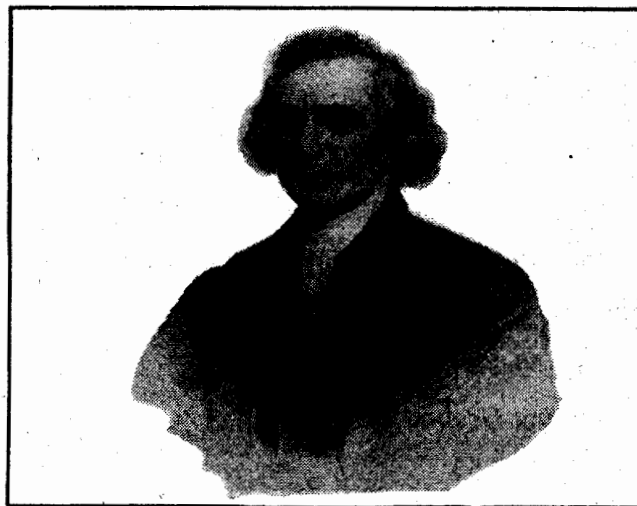

บทที่ 10 กลุ่มกวีอเมริกัน

ฟิลิป เฟรอน (Philip Freneau, 1752-1832)

ประวัติ

ฟิลิป เฟรอน เกิดที่เมืองนิวเจอร์คในตระกูลฮิวเกอร์น็อท (Huguenot) ซึ่งอพยพมาจากฝรั่งเศส ปี ค.ศ. 1771 จบการศึกษาจากวิทยาลัยนิวเจอร์ซีย์ (College of New Jersey) ปัจจุบันคือ มหาวิทยาลัยพรินสตัน (Princeton University) พร้อมกับ ฮิว เฮนรี แบรคเคนริดจ์ (Huge Henry Brackenridge) ซึ่งเป็นนักเขียนเช่นเดียวกัน เคยร่วมกันเขียนบทร้อยกรองชื่อ *"The Rising Glory of America"* ปี ค.ศ. 1772 ช่วยแบรคเคนริดจ์สอนหนังสือที่แมริแลนด์ ปี ค.ศ. 1776-1777 เฟรอนไปอยู่ที่เกาะอินดีส์ตะวันตก (West Indies) หลังจากนั้นได้เดินทางกลับแผ่นดินใหญ่โดยเข้าร่วมกับผู้รักชาติต่อสู้กับอังกฤษ ในช่วงที่เกิดสงครามเฟรอนได้ประพันธ์บทร้อยกรองทั้งหมด 8 เรื่อง ซึ่งเกี่ยวกับการเสียตีสี เช่น *"General Gage's Soliloquy"* (1775) *"General Gage's Confession"* (1775) เฟรอนถูกอังกฤษจับขังคุกบนเรืออังกฤษในอ่าวนิวเจอร์คถึง 2 ครั้ง ช่วงที่ถูกขังคุกเขาได้ เขียน *"The British Prison Ship"* ในครั้งสุดท้ายได้รับการปล่อยตัวด้วยวิธีการแลกนักโทษสงคราม

● ฟิลิป เฟรอน

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1780 เมื่อสงครามสิ้นสุดลงเฟรอนทำงานเป็นกัปตันเรือที่แล่นในทะเลแคริบเบียน (Caribbean) และมหาสมุทรแอตแลนติก (Atlantic) ในช่วงนี้เฟรอนได้เขียนบทร้อยกรองเกี่ยวกับชีวิตบนท้องทะเล เช่น "Poems" (1786), "Miscellaneous Works" (1788) ปี ค.ศ. 1790 เฟรอนได้เปลี่ยนอาชีพมาเป็นบรรณาธิการเพราะแต่งงานจึงไม่ต้องการเดินทาง ปี ค.ศ. 1791-1793 ได้รับการจ้างจากเจฟเฟอร์สันให้ทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการ "*National Gazette*" ในขณะที่เป็นบรรณาธิการช่วงนี้เขาได้โจมตีพวกเฟเดอรัล (Federalists) และแฮมมิลตัน (Hamilton) ซึ่งเป็นนักการเมืองในกลุ่มเฟเดอรัล เมื่อเฟรอนเลิกทำงานเขาได้กลับไปอยู่ที่เมาท์เพลสแซนท์ (Mont Pleasant) ปี ค.ศ. 1804 เฟรอนอยู่ใน มอนเมาท์ เคาน์ตี (Monmouth County) นิวเจอร์ซีย์ จนเสียชีวิตเมื่ออายุ 80 ปี เพียง 1 อาทิตย์ก่อนคริสต์มาส กล่าวได้ว่า ฟิลิป เฟรอน เป็นทั้งกวี กะลาสี บรรณาธิการหนังสือพิมพ์และผู้รักชาติในช่วงสงครามปฏิวัติ

ลักษณะการเขียน

ฟิลิป เฟรอน ได้ชื่อว่าเป็น - "*กวีแห่งการปฏิวัติอเมริกัน (Poet of the American Revolution)*" เพราะเขาได้เขียนบทร้อยกรองหลายชิ้นโจมตีอังกฤษในช่วงสงครามประกาศอิสรภาพ

- "*กวีแห่งมนุษยธรรมและประชาธิปไตย (Poet of Humanitarianism and Democracy)*"

- "*กวีแห่งธรรมชาติ (Poet of Nature)*"

ด้วยเหตุนี้ผลงานของฟิลิป เฟรอน จึงแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ 1 เป็นผลงานเกี่ยวกับการเมืองโดยเฉพาะการประกาศอิสรภาพ เช่น

- "*General Gage's Soliloquy*" (1775)
- "*General Gage's Confession*" (1775)
- "*To the Memory of the Brave American*" (1781)

ประเภทที่ 2 เป็นผลงานที่เกี่ยวข้องกับมนุษยนิยมและประชาธิปไตย เช่น

- "*To Sir Toby: A Sugar Planter in the Interior Parts of Jamaica*" (1784)

เป็นผลงานที่เกี่ยวข้องกับทาส

- "*On Mr. Paine's Rights of Man*" (1791) เป็นผลงานที่เฟรอน แสดงความเห็นด้วยกับ โทมัส เพน ในเรื่องของคุณธรรมทางการเมืองและสังคม

ประเภทที่ 3 เป็นผลงานที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ เช่น

- "*The Wild Honey Suckle*" (1786)
- "*The Indian Burying Ground*" (1787)
- "*To a Caty-Did*" (1815)

ในบรรดาผลงานทั้ง 3 ประเภท ของ ฟิลิป เพรอโน ผลงานที่เกี่ยวกับธรรมชาติ ได้ชื่อว่าเป็นผลงานที่ดีที่สุดด้วยลักษณะการประพันธ์ที่เรียบง่าย ตรงไปตรงมา บรรยายสิ่งที่เขาพบเห็นในธรรมชาติของอเมริกา กล่าวได้ว่า ฟิลิป เพรอโน เป็นกวีที่แหวกแนวโน้มในสมัยนั้น เพราะเขาเป็นกวีอเมริกันคนแรกที่มีแนวโน้มแบบโรแมนติก แม้ว่าเขาจะผลิตผลงานในด้านการเมืองด้วย แต่งานประเภทที่เกี่ยวกับธรรมชาติกลับเป็นที่นิยม ในการประพันธ์ เพรอโนมักจะใช้เทคนิคที่เรียกว่า *"personification"* โดยการทำให้สิ่งของเหมือนมีชีวิตและสารัตถะส่วนมากจะเป็นการบรรยายความงามของธรรมชาติซึ่งมักจะแทรกปรัชญาชีวิตไว้ (didactic poems) ด้วย

จาก "The Wild Honey Suckle"

Fair flower, that dost so comely grow,
Hid in this silent, dull retreat,
Untouched thy honeyed blossoms blow,
Unseen thy little branches greet:
 No roving foot shall crush thee here,
 No busy hand provoke a tear.
By Nature's self in white arrayed,
She bade thee shun the vulgar eye,
And planted the guardian shade,
And sent soft waters murmuring by;
 Thus quietly thy summer goes,
 Thy days declining to repose.
Smit with those charms, that must decay,
I grieve to see your future doom;
They died—nor were those flowers more gay,
The flowers that did in Eden bloom;
 Unpitying frost, and Autumn's power
 Shall leave no vestige of this flower.
From morning suns and evening dews
At first thy little being came:
If nothing once, you nothing lose,

For when you die you are the same;
The space between, is but an hour,
The frail duration of a flower,

อธิบายคำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย
comely	เจียมตัว
retreat	หลบภัย
roving	ท่องเที่ยว
guardian	ผู้พิทักษ์
repose	พักผ่อน
vestige	ร่องรอย
frail	อ่อนแอ

สาระสำคัญ

ในโคลงบทนี้ ฟิลิป เพรอโน ได้บรรยายความงามของธรรมชาติโดยเฉพาะดอกกลายน้ำผึ้งป่าซึ่งเป็นดอกไม้ในอเมริกาที่เขาพบในรัฐเซาท์แคโรไลนา โคลงบทนี้ได้แสดงลักษณะของแนวโน้มนทางวรรณคดีที่กำลังก้าวไปสู่ยุคโรแมนติกซึ่งมักจะบรรยายธรรมชาติโดยกล่าวถึงความไม่แน่นอนของชีวิตที่มนุษย์ไม่มีวันหนีพ้น ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงควรยอมรับความจริงโดยการยอมรับความตายอย่างสงบ

โคลงบทนี้ได้แสดงให้เห็นว่ากวีได้เลียนแบบการประพันธ์ที่เรียกว่า “neoclassical” (เป็นการประพันธ์ที่เลียนแบบกวีอังกฤษซึ่งกวีอังกฤษได้เลียนแบบมาจากนักประพันธ์กรีกและโบราณ) กวีเหล่านี้มักจะใช้รูปแบบการประพันธ์ที่เรียกว่า “couplet” (โคลงบทละ 2 บรรทัด ทั้ง 2 บรรทัดจะมีความยาวและจังหวะเท่ากัน)

ตัดตอนจาก “To a Caty-did”

In a branch of willow hid
Sings the evening Caty-did
From the lofty locust bough

Feeding on a drop of dew,
In her suit of green arrayed
Hear her singing in the shade

Caty-did, Caty-did, Caty-did!

While upon a leaf you tread,
Or repose your little head,
On your sheet of shadows laid,
All the day you nothing said:
Half the night your cheery tongue
Reveled out its little song,

Nothing else but Caty-did.

From your lodgings on the leaf
Did you utter joy or grief?—
Did you only mean to say,
I have had my summer's day
And am passing, soon, away
To the grave of Caty-did:—

Poor, unhappy Caty-did!

But you would have uttered more
Had you known of nature's power—
From the word when you retreat,
And a leaf's your winding sheet,
Long before your spirit fled,
Who can tell but nature said,
Live again, my Caty-did!

Live and chatter, Caty-did.

Tell me, what did Caty do?
Did she mean to trouble you?
Why was Caty not forbid
To trouble little Caty-did?

Wrong indeed at you to fling,
Hurting no one while you sing
Caty-did! Caty-did! Caty-did!
Why continue to complain?

Caty tells me, she again
Will not give you plague or pain:—
Caty says you may be hid
Caty will not go to bed
While you sing us Caty-did.
Caty-did! Caty-did! Caty-did!

But while singing, you forgot
To tell us what did Caty not:
Caty did not think of cold,
Flocks retiring to the fold,
Winter, with his wrinkles old,
Winter, that yourself foretold

When you gave us Caty-did.
Stay securely in your nest;

Caty now, will do her best,
All she can to make you blest;
But, you want no human aid—
Nature, when she formed you, said,
“Independent you are made,
My dear little Caty-did:

Soon yourself must disappear
With the verdure of the year,—”
And to go we know not where,
With your song of Caty-did.

**၁၇၈ "To the Memory of the Brave Americans
Under General Greene,
In South Carolina, Who
Fell in The Action of
September 8, 1781"**

At Eutaw Springs the valiant died;
 Their limbs with dust are covered o'er—
Weep on, ye springs, your tearful tide;
 How many heroes are no more!
If in this wreck of ruin they
 Can yet be thought to claim a tear,
O smite your gentle breast, and say
 The friends of freedom slumber here!
Thou, who shalt trace this bloody plain,
 If goodness ruins thy generous breast,
Sigh for the wasted rural reign;
 Sigh for the shepherds, sunk to rest!
Stranger, their humble graves adorn;
 You too may fall, and ask a tear
'Tis not the beauty of the morn
 That proves the evening shall be, clear.
They saw their injured country's woe;
 The flaming town, the wasted field;
Then rushed to meet the insulting foe;
 They took the spear—but left the shield.
Led by thy conquering genius, Greene,
 The Britons they compelled to fly;
None distant viewed the fatal plain,
 None grieved, in such a cause to die—

But, like the Parthian, famed of old,
Who, flying, still their arrows threw,
These routed Britons, full as bold,
Retreated, and retreating slew.
Now rest in peace, our patriot band;
Though far from nature's limits thrown,
We trust they find a happier land,
A brighter sunshine of their own.